

Les cançons que ens parlen, per Gemma Humet

La cantautora terrassenca reflexiona sobre la necessitat d'expressar-nos a través de cançons

Gemma Humet | Juan Miguel Morales

Escric notant que el bon temps s'insinua, de mica en mica, per les finestres i el sol del migdia deixa entreveure aquella pols que voleia enmig dels rajos de llum que les cortines, que encara no he penjat, deixen escapar pels vidres del menjador. Els nens no hi són i tinc l'estranya sensació de tenir un dia al davant on ja he ensumat la ineficàcia pel que fa a productivitat i, per contra, veig la productivitat que el meu cervellet serà capaç de generar durant totes les hores que encara queden. Aquestes últimes setmanes he recuperat la Barcelona de quan vaig escriure "El noi de les places buides", la ciutat nocturna, misteriosa, inabastable. La que em fa venir ganes de viure'm. Carrers grisos i molls, i foscos, però que no deixen mai de respirar encara que se t'hagi aturat el temps a qualsevol cantonada. Tornar a ser aquí em fa pensar en la ciclicitat de la vida; un cercle que mai deixa de repetir-se, però que alhora sempre és diferent.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=nbYFkNnAtQ>

Ho confesso, tinc una dèria: caminar sense rumb per la meua ciutat preferida del món amb els auriculars posats, tot deixant que les cançons m'intervinguin els pensaments, deixant que modifiquin el meu estat d'ànim o que, simplement, em siguin coixí. Les cançons escollides per formar part de la banda sonora de les nostres vides són, cadascuna, com petites xarxes de records, anhels, moments viscuts o instants previs. Xarxes de passat, present i futur que s'enteranyinen, sense pretendre-ho, amb els mateixos fils que un dia van viatjar per la ment del

creador i el van moure a compondre el tema que està acompanyant la teva transformació particular.

Amb la confessió em ve al cap una reflexió que Rob Brooks, protagonista de la sèrie *High Fidelity* - adaptació del llibre de Nick Hornby-, fa al principi del segon capítol: "Fer una *playlist* és un art delicat. Com escriure una carta d'amor, però millor. Pots dir el que vols dir, però sense dir-ho. Pots fer servir la poesia d'altres per expressar com et sents. Tot i que hi ha algunes normes. Ha de ser entretinguda. Ha d'explicar alguna cosa, una història. No pot ser òbvia, però tampoc enigmàtica. Sigui com sigui, una bona recopilació, com moltes coses a la vida, és molt difícil de fer".

Després de sentir tot aquest reguitzell de paraules vaig haver de posar pausa i pensar. Sí, a la vida hi ha moltes coses difícils de fer, o més ben dit, hi ha moltes coses que ens fem més complicades del que són. La por ens paralitza. Mostrar-nos vulnerables ens paralitza. La societat on vivim no permet la inseguretat i la debilitat, només la té en compte per fer-ne negoci, i el dia que te n'adones estàs perdut, entres a l'espiral i ja no hi ha aturador. És bonic dir que estimes algú enviant-li una cançó, però no ser capaç de posar-hi tu les teves pròpies paraules em genera dubtes. Per què ens és tan difícil dir el que sentim?

Jo ho faig sovint. Quan no sé posar paraules a les meves cançons, però tinc el cor desbocat i bategant-me fort a la gola, em serveixo de la poesia. Vaig cosint amb melodies un vestit fet a mida. No a la mida de les paraules del poeta, seria molt agosarat per part meva... sinó a la mida exacta dels records que em capgiren l'estómac gràcies als mots que llegeixo. Musicar és donar una vida nova a paraules que no ens corresponen, però que el poeta ha deixat escrites perquè ens en puguem servir si ens fan falta.